

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

ítélete

Az ügy száma: Kfv.III.37.019/2021/6.

A tanács tagjai: Dr. Suba Ildikó

a tanács elnöke

Dr. Bérces Nóra

előadó bíró

Dr. Sperka Kálmán

bíró

A felperes: felperes

felperes címe

A felperes képviselője: dr. Koczka Judit ügyvéd

felperesi képviselő címe

Az alperes: Békés Megyei Kormányhivatal

alperes címe

Az alperes képviselője: dr. Kálmán Viktor kamarai jogtanácsos

A per tárgya: munkaügyi bírsággal kapcsolatos közigazgatási jogvita

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: alperes

A felülvizsgálati kérelemmel támadott határozat:

Szegedi Törvényszék 5.K.701.118/2020/11.

Rendelkező rész

A Kúria a Szegedi Törvényszék 5.K.701.118/2020/11. számú ítéletét hatályon kívül helyezi és a keresetet elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy külön felhívásra fizessen meg 100.000 (százezer) forint együttes kereseti és felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A szociális szövetkezeti formában működő felperes tagi munkavégzés keretében öt személyt foglalkoztatott pultos, illetve takarítási tevékenység ellátására a szám alatti ... Sörözőben (a továbbiakban: söröző). A szövetkezet alapszabálya szerint a tagi munkavégzés a tényleges értékesítésben, beszerzésben, termelésben vagy szolgáltatásban való személyes közreműködést jelentette. A sörözőben dolgozó szövetkezi tagoknak munkaszerződésük nem volt, és körülbelül 130.000 forint bruttó tagi juttatást kaptak munkavégzésük után. Mindannyian rendelkeztek vendéglátóipari végzettséggel, és a söröző nyitva tartása szerint végezték munkájukat, munkarendjüket ők maguk osztották be, egy hónapban 10 napot dolgoztak, napon belül váltásuk nem volt. Közülük négyen nem voltak nyilvántartva álláskeresőként, illetve közfoglalkoztatásban sem vettek részt.

[2] Az alperes 2020. február 24-én munkaügyi helyszíni ellenőrzést tartott a sörözőben, melynek eredményeképpen a 2020. július 8-án kelt számú határozatában megállapította, hogy a felperes és az ott foglalkoztatott négy személy között – a határozatban megjelölt

időszakban – munkaviszony állt fenn. A feltárt jogszabálysértésekre figyelemmel a felperest 3.040.000 forint munkaügyi bírsággal sújtotta, továbbá kötelezte, hogy a jogszabályban meghatározott módon tegyen eleget a munkaviszony létesítésével kapcsolatos – az adóhatóság területileg illetékes szerve felé fennálló – bejelentési kötelezettségének. A határozat indokolása szerint az eljárás során beszerzett ügyfélnyilatkozat, a foglalkoztatásra irányuló jogviszonyok nyilvántartásának lekérdezése, a Békés Megyei Kormányhivatal ... Járási Hivatala Foglalkoztatási Osztályának adatközlése, a felperes által becsatolt munkaügyi iratok alapján megállapítható volt, hogy a felperes a határozatban megjelölt időszakban az egyik személyt heti 20 órás részmunkaidőben, míg három személyt tagként teljes munkaidőben, munkaviszonyban, meghatározott helyen, munkakörben és munkabérért foglalkoztatta. A munkavállalóknak személyesen közreműködve, a munkáltató eszközeivel, irányítása és ellenőrzése mellett, a munkáltató érdekében kellett munkát végezniük. Az alperes a munkaügyi ellenőrzésről szóló 1996. évi LXXV. törvény (a továbbiakban: Met.) 1. § (5) bekezdése alapján minősítette a munkaviszony tartalmi elemeit megvalósító foglalkoztatást munkaviszonynak.

[3] A határozat szerint a felperes azzal, hogy a munkaszerződést a munkába lépést megelőzően nem foglalta írásba, négy főt érintően megsértette a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 42. § (1) bekezdésében és az Mt. 44. §-ában foglaltakat. Ezen felül azzal, hogy a foglalkoztatás megkezdése előtt a munkavállalókat nem jelentette be, 3 fő esetében megsértette az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: régi Art.) 16. § (4) bekezdésében foglaltakat, míg egy fő esetében az Art. 16. § (1) bekezdésében megnevezett 1. számú melléklet 3. pontjában és 3.1. alpontjában foglaltakat.

[4] A feltárt jogszabálysértések alapján az alperes a Met. 6/A. § (1) bekezdés b) pontja szerint munkaügyi bírság kiszabásával sújtotta a felperest, melynek összegéről a Met. 7. § (3) bekezdése alapján a 30.000 forinttól 10.000.000 forintig terjedő sávon belül határozott, és a Met. 7. § (7) bekezdése alapján figyelembe vette, hogy:

- a jogellenes állapot időtartama 3 fő esetében 2017. január 2-től, 1 fő esetében 2018. december 29-től a határozat meghozataláig is fennállt;
- az okozott hátrány nagysága nem állapítható meg;
- a megsértett jogszabályi előírások száma 1;
- a jogsértéssel a felperes megnehezítette a munkavállalók társadalombiztosítási és munkajogi szabályokban rögzített jogainak gyakorlását, nevezetesen a munkaviszonyhoz kapcsolódó egészségbiztosítási, nyugdíjbiztosítási igények érvényesítését;
- a jogsértéssel érintett munkavállalók száma 4 fő;
- a felperes az eljárás során együttműködő magatartást tanúsított, de a jogsértést nem szüntette meg;

· a felperes gazdasági súlya nem jelentős.

[5] A fentiekben felsorolt összes körülmény mérlegelésével az alperes 3.040.000 forintot talált az elkövetett jogszabálysértéssel arányos, és a jövőre nézve kellő visszatartó erővel rendelkező bírságösszegnek.

A felperes keresete, az alperes védirata

[6] A felperes keresetében elsődlegesen az alperesi határozat megsemmisítését, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését, harmadlagosan a határozat megváltoztatását és a munkaügyi bírság 100.000 forintra mérséklését kérte a perköltsége megtérítése mellett.

[7] Hivatkozása szerint a keresettel támadott határozat jogszabálysértő, mivel az alperes jogszerűtlenül róta a terhére a szövetkezetekről szóló 2006. évi X. törvény (a továbbiakban: Szöv.tv.) 18. § (3) bekezdésében foglalt kötelezettség megszegését, melynek alanya a természetes személy és nem a jogi személy lehet. A határozatban a hatóság nem tett eleget az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL törvény (a továbbiakban: Ákr.) 3. § és 62. §-a szerinti tényállás tisztázási kötelezettségének, továbbá az Ákr. 81. § (1) bekezdése szerinti indokolási kötelezettségének sem. A felperes keresetében a jogalap mellett a kiszabott bírság összecszerúságát is vitatta, ezzel összefüggésben a Met. 7. § (7) bekezdésében meghatározott egyes körülmények helyes mérlegelését kifogásolta.

[8] Az alperes védiratában a felperes keresetének elutasítását, a keresettel támadott határozat hatályban történő fenntartását és a felperes perköltség fizetésre kötelezését kérte. Álláspontja szerint az irányadó jogszabályi rendelkezések szerint járt el, amikor a felperes és a tagok közötti jogviszonyt munkaviszonnyá minősítette. A munkaügyi bírság meghatározásakor hatáskörét a Met. mérlegelésre való felhatalmazásának keretei között gyakorolta, indokolási kötelezettségének eleget tett, melyből a mérlegelés szempontjai és azok okszerűsége is kitűnik.

A bíróság ítélete

[9] A Szegedi Törvényszék az 5.K.701.118/2020/11. számú ítéletével az alperes határozatát megsemmisítette és az alperest új eljárás lefolytatására kötelezte. A bíróság a Szöv.tv. 14. § (1) bekezdése, 18. § (3) bekezdésének a) és b) pontja, valamint az Mt. 42. § (1) bekezdése és 44. §-a alapján megállapította, hogy a felperes és négy tagja közötti foglalkoztatásra irányuló jogviszony nem tagi munkavégzés volt, a feltárt minősítő jegyek alapján az kizárólag munkaviszony lehetett. Az alperes ezért alappal minősítette át a jogviszonyt munkaviszonnyá és róta a felperes terhére a munkaszerződésre irányadó rendelkezések, valamint a bejelentésre vonatkozó kötelezettség megsértését, ennek

következtében jogszerűen szabott ki munkaügyi bírságot és kötelezte a felperest a bejelentési kötelezettség teljesítésére.

[10] A bírság összecszerűsége körében utalt az Ákr. 81. § (1) bekezdésében meghatározott azon szabályra, mely szerint a hatóság döntésének tartalmaznia kell a mérlegelésre vonatkozó indokokat is, és lényeges eljárási szabálysértés, ha a határozatból mindezt nem lehet megállapítani (Kf.III.28.177/1997/6., Kfv.III.28.829/1997/7.). A Kp. 85. § (5) bekezdése szerint a mérlegelési jogkörben megvalósított közigazgatási cselekmény jogszerűsége körében a bíróság azt vizsgálja, hogy a közigazgatási szerv hatáskörét a mérlegelésre való felhatalmazás keretei között gyakorolta-e, a mérlegelés szempontjai és azok okszerűsége a közigazgatási cselekményt tartalmazó iratból megállapíthatóak-e. A mérlegelési jogkör alapvető jellemzője, hogy az anyagi jogszabály a hatósági döntés kereteit kizárólagosan kijelöli, és ezen belül a hatóság a jogszabályi szempontok vizsgálatával szabadon dönt. Mérlegelési jogkörnek felel meg az is, ha a jogszabály valamely jogkövetkezmény mértékét meghatározott „-tól-ig” tartományban fejezi ki, konkrét mérlegelési szempontok nevesítése nélkül (Kfv.IV.37.327/2009/5.).

[11] A bíróság a mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozatok felülvizsgálatáról szóló 2/2015. (XI.23.) KMK vélemény (a továbbiakban: KMK vélemény) rendelkezéseit alapul véve – figyelemmel arra, hogy a felperessel szemben kiszabható munkaügyi bírság összege a Met. 7. § (4) bekezdése szerint 30.000 forinttól 5.000.000 forintig terjedhetett – megállapította, hogy az alperes által meghozott döntésből nem derül ki, hogy a bírság összegének meghatározása pontosan hogyan történt, az alperes milyen alapösszegeből indult ki, és azt a Met. 7. § (7) bekezdésében felsorolt körülmények értékelésével hogyan korrigálta. A Met. 7. § (7) bekezdése nem határozza meg teljes körűen a mérlegelés szempontjait, azok közül csak néhányat nevesít, ezért a bíróságnak az alperesi határozatot a jogszabály céljával összevetve, a felperes méltányolható jogos érdekét is figyelembe véve kellett a mérlegelés körében felülvizsgálnia. Ennek során megállapította, hogy az alperes lényeges eljárási szabályt sértett, mivel a határozatából nem derült ki, hogy mi volt a mérlegelés valós indoka, és azoknak a bírság mértékére gyakorolt pontos kihatása, ezért nem lehetett megállapítani, hogy indokolt módon és mértékben gyakorolta-e mérlegelési jogkörét.

[12] A felperes ezért alappal hivatkozott az Ákr. 81. § (1) bekezdésében foglaltak megsértésére és arra, hogy pontosan nem állapítható meg a határozatból az alperesi hatóságnak a mérlegelés indokaira vonatkozó álláspontja. A Met. 7. § (7) bekezdése alapján az alperes a mérlegelési tevékenységébe az üggyel szorosan összefüggő bármely szempontot bevonhatott, ugyanakkor ebben az esetben is köteles volt a kiegészített szempont kapcsán adekvát indokolást adni, vagyis pontosan leírni, hogy az adott körülmény hogyan hatott ki a bírság összegére. Ennek a követelménynek nem felel meg az adott szempont határozatban történő szerepeltetése, ha az alperes nem részletezi indokolásában annak a bírság összegére gyakorolt hatását.

[13] A bíróság jelentőséget tulajdonított az alperesi képviselő tárgyaláson elhangzott azon nyilatkozatának is, mely szerint egy munkavállaló egy napi szabálytalan foglalkoztatása 30.000 forint bírságot jelent. Ugyanakkor, mivel a keresettel támadott alperesi határozat ezt a levezetést nem tartalmazta – és a határozat hiányosságait az alperes a per során nem pótolhatja (Kfv.III.37.136/2014/9., Kfv.III.37.432/2016/5.) –, ezt a nyilatkozatot már nem vette figyelembe csak annyiban, hogy azzal az alperesi képviselő lényegében maga ismerte el,

hogy a határozatból nem állapítható meg pontosan a bírság összegének képzésére vonatkozó metodika.

[14] Arra tekintettel, hogy a kiszabott munkaügyi bírság jogalap tekintetében jogszerű, azonbanösszepszerűségében jogszabálysértő volt, a bíróság a Kp. 92. § (1) bekezdés b) pontja alapján a keresettel támadott alperesi határozatot megsemmisítette, és a Kp. 89. § (1) bekezdésének b) pontja alapján az alperest új eljárás lefolytatására kötelezte, tekintettel arra, hogy a munkaügyi bírságot kiszabó határozat megváltoztatására nem volt lehetőség, mivel a mérlegelési jogkör gyakorlására feljogosított hatóság hatáskörét nem vonhatta el.

[15] A megismételt eljárásra a bíróság előírta, hogy az alperesnek pontosan és részletesen meg kell indokolnia, hogy a Met. 7. § (4) bekezdése által meghatározott összeghatáron belül miért éppen az adott összegű bírságot állapította meg. A határozatból egyértelműen ki kell derülnie annak, hogy a bírság meghatározásakor mennyi a kiindulási alap, miért éppen annyi, és részletesen meg kell indokolni, hogy a mérlegelés során figyelembe vett egyes körülmények pontosan hogyan befolyásolták a bírság összegét.

A felülvizsgálati kérelem és a felülvizsgálati ellenkérelem

[16] Az alperes a felülvizsgálati kérelmében az ügy érdemére kiható jogszabálysértés miatt a Kp. 121. § (1) bekezdése alapján a bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és a kereset elutasítását kérte a felperes perköltségben marasztalása mellett, tekintettel arra, hogy a bíróság döntése nem felel meg az alapul szolgál jogszabályi rendelkezéseknek, és ellentétes a kialakult ítélkezési gyakorlattal, mindenekelőtt a mérlegelési jogkörben hozott hatósági döntések felülvizsgálatánál irányadó szempontokat taglaló KMK véleménynel.

[17] Kiemelte, hogy a perben a Kp. 85. § (5) bekezdése alapján a Met. 7. § (3) bekezdésében meghatározottakat, valamint a 7. § (7) bekezdésében foglalt szempontok érvényesítését kellett vizsgálni. Felhívta a figyelmet arra, hogy már a Met. 6/A. §-a, valamint a 7. § (4) bekezdése is mérlegelési szempontokat határoz meg, hiszen a 6/A. § (1) bekezdés b) pontja alapján a munkaügyi hatóság csak a bírság összegét tekintve mérlegelhet, abban a körben nem, hogy szab-e ki bírságot a munkáltatóval szemben; a Met. 7. § (4) bekezdése pedig lényegében a munkáltató gazdasági súlyát veszi figyelembe, amikor a 20 fő alatti munkavállalót foglalkoztató munkáltató esetében a 10.000.000 forintos felső határt 5.000.000 forintra szállítja le. Mindezzel pusztán a kiszabható felső határ kerül alacsonyabbra, melynek következtében az arányosítás megítélése során nem az 5.000.000 forinthez, hanem a Met. 7. § (3) bekezdésében meghatározott 10.000.000 forintos felső határhoz kell igazodni.

[18] Az alperes a bírságösszeg tekintetében a KMK vélemény, valamint a Kfv.III.37.130/2020/5. számú, a KGD 1998.271. számú, a BH2001.404. számú, továbbá az Mfv.II.10.671/2012/4., Mfv.II.10.969/2011/5., Mfv.II.11.089/2009/5. számú döntésekre hivatkozott, és kérte az azokban rögzített körülményeket értékelni. A mérlegelés szempontjait a Met. mint ágazati szabály határozza meg, ezért a bíróság jogszerűségi felülvizsgálata is csak az ott meghatározott körben mozoghat. A bíróság hatáskörébe nem tartozó, tiltott felülmérlegelésnek számít, ha a hatóságtól olyan szempontok figyelembevételét és

feltüntetését kéri számon, amelyeket a törvény maga nem tartalmaz. A munkaügyi bírság kiszabása tekintetében a Met. 7. § (3) bekezdése keretösszegeket határoz meg, és nem tételes bírságot. Nem írja elő, hogy az egyes mérlegelési körülményeket milyen súllyal, milyen számítási módszerekkel kell értékelni, hiszen ebben az esetben lényegében a bírságösszeg tételes meghatározásáról lenne szó.

[19] Az alperes hangsúlyozta, hogy mérlegelése során a Met. 7. § (7) bekezdésében meghatározottakon kívül egyéb körülményt nem vett figyelembe, így a bíróság ítéletében az erre való utalás értelmezhetetlen. A határozat a mérlegelési körülményekről és azok tartalmáról számot adott, mivel a jogellenes állapot esetében rögzítette annak időtartamát, amely már önmagában jelentős, hiszen három munkavállaló esetében több mint 3 évig, egy munkavállaló esetében is egy évet meghaladóan tartott. Az okozott hátrány tekintetében a határozat nem azt tartalmazta, hogy hátrány nem következett be, hanem azt, hogy annak nagysága nem állapítható meg, hiszen a hatóság rendelkezésére nem állnak olyan eszközök, amelyekkel az okozott hátrány számszerűsíthető lenne. Ugyancsak az okozott hátrány körébe tartozik, hogy a jogsértéssel a foglalkoztató hátráltatta, megnehezítette a munkavállalók társadalombiztosítási és munkajogi szabályokban rögzített jogainak gyakorlását, nevezetesen a munkajogviszonyhoz kapcsolódó egészségbiztosítási, nyugdíjbiztosítási igények érvényesítését. A határozat rögzítette a megsértett jogszabályi előírások számát, ezen felül a jogsértéssel érintett munkavállalók számát is. Értékelésre került a felperes eljárás során való együttműködő magatartása azzal együtt, hogy a jogszabálysértést az eljárást befejezéséig nem szüntette meg, és rögzítette a határozat az elkövető kisebb gazdasági súlyát is, amely a bírságösszeg felső határa szempontjából volt lényeges. Figyelembe véve, hogy a bejelentés nélkül, vagy színlelt jogviszonyban történő foglalkoztatás a legsúlyosabb jogsértésnek minősül, a mérlegelés alapján megállapított összeg nem tekinthető túlzottnak.

[20] Mindezek alapján megállapítható, hogy az alperes a határozat meghozatala során a jogszabályban előírt mérlegelési szempontokat figyelembe vette, azokról a hivatkozott jogszabályi rendelkezéseknek, valamint a kialakult jogalkalmazási gyakorlatnak megfelelő terjedelemben számot adott, a bíróság által előírt további szempontok érvényesítése ezért jogszabályellenes, melyre tekintettel a bíróság határozata jogsértő.

[21] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a „felülvizsgálati kérelem elutasítását” – a Kp. 2. § (2) bekezdése alapján értékelve a nyilatkozatot: a bíróság ítéletének hatályában fenntartását –, valamint az alperes kötelezését kérte 37.500 forint felülvizsgálati eljárásban felmerülő költség megfizetésére.

[22] A mérlegelés értékelése a KMK véleménynyel nem ellentétes. Az alperes által hivatkozott Kfv.III.37.130/2020/5. szám alatti ítélettel és a KGD1998.271. szám alatti döntéssel sem ellenkezik a bíróság határozata, mivel azok is azt tartalmazzák, hogy a mérlegelés szempontjait a közigazgatási határozatban fel kell tüntetni a jogszabályi rendelkezésekkel összhangban.

[23] A közigazgatási határozat a teljesség igénye nélkül tartalmazta tehát a Met. 7. § (7) bekezdése szerint mérlegelendő adatokat, és szintén a teljesség igénye nélkül az alperes ezekkel kapcsolatos álláspontját, melyet a felülvizsgálati kérelemben bővített, azonban ezek

után nem adott számot arról, hogy ezen adatok alapján hogyan határozta meg az összeget, azaz mit mérlegelt.

A Kúria döntése és jogi indokai

[24] A felülvizsgálati kérelem megalapozott, az alábbiak szerint.

[25] A Kúria a jogerős ítéletet a Kp. 115. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 108. § (1) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem keretei között vizsgálta felül, így a felülvizsgálati kérelemhez igazodva kizárólag azt vizsgálhatta, hogy a felperes harmadlagos – a kiszabott munkaügyi bírság összegét támadó – kereseti kérelméről meghozott ítéleti rendelkezés a Kp. 85. § (5) bekezdését sérti-e. Erre figyelemmel a Kúria nem érintette a bíróság ítéletének a munkaügyi bírság jogalapja körében tett megállapításait, amelyek alapot szolgáltattak a Met. 7. §-ában meghatározott, a munkaügyi bírság kiszabására vonatkozó szabályok alkalmazására.

[26] A bíróság az alperes határozatát azért találta jogsértőnek, mert úgy értékelte, hogy abból nem tűnnek ki az alperes által a bírság összegének megállapításakor alapul vett szempontok, emiatt nem lehetett megállapítani, hogy az alperes jogszerűen gyakorolta-e mérlegelési jogkörét.

[27] Ezzel szemben megállapítható, hogy az alperes a határozatának 6. oldalán hivatkozik a Met. 7. § (7) bekezdésének szövegét, majd a jogszabályban megadott szempontokat a munkaügyi ellenőrzés során feltárt tényekhez igazítottan konkretizálta, azokat hét pontban rögzítette, és e hét körülmény együttes mérlegelésével döntött a bírság összegéről, melyet az elkövetett jogszabálysértéssel arányosnak és a jövőre nézve kellő visszatartó erejűnek talált. Mindezzel pedig az alperes eleget tett az Ákr. 81. § (1) bekezdésében megkövetelt indokolási kötelezettségének.

[28] A Met. 7. § (3)-(4) bekezdése meghatározza a munkaügyi bírság összegének kiszabható minimális és maximális mértékét, a (7) bekezdése pedig példalózó felsorolással adja meg a munkaügyi bírság összegének meghatározása során irányadó körülményeket. E szabályokat alkalmazva a munkaügyi bírság összegének meghatározása során az alperes tipikus mérlegelési jogkörbe tartozó közigazgatási tevékenységet végzett, melynek jogszerűségét a Kp. 85. § (5) bekezdése alapján abból a szempontból kellett a bíróságnak értékelnie, hogy a közigazgatási szerv hatáskörét a mérlegelésre való felhatalmazásának keretei között gyakorolta-e, a mérlegelés szempontjai és azok okszerűsége a közigazgatási cselekmény tartalmazó iratból megállapíthatóak-e.

[29] Az alperes által is hivatkozott, továbbra is irányadónak tekintendő KGD 1998.270. számú döntés szerint, ha a közigazgatási határozatban alkalmazott mérlegelés szempontjait a határozat tartalmazza, és azok az irányadó jogszabály rendelkezéseivel összhangban vannak, a határozat nem jogsabálysértő. Amint arra a Kúria a Kfv.VII.37.130/2020/5. számú döntésében már rámutatott, ha a jogszabály a mérlegelés szempontjait meghatározza, a

közigazgatási perben azt kell vizsgálni, hogy a döntés meghozatalánál a mérlegelési jogkörrel felruházott közigazgatási szerv a jogszabályban meghatározott szempontokat érvényesítette-e, azoknak megfelelő-e a döntése. A jogszerűségi felülbírálatnak ilyen módon arra kell kiterjednie, hogy az anyagi jogszabály, vagyis a Met. rendelkezéseit a jogszabály keretei között, és azt betartva alkalmazta-e az alperes. A Met. mint ágazati anyagi jogszabály megadja a mérlegelés szempontjait, a hatósági döntés kereteit kijelöli, ezen szabályrendszeren belül a hatóság a jogszabályi szempontok vizsgálatával szabadon dönt; a bíróság jogszerűségi felülvizsgálata ebben a körben mozoghat.

[30] A perbeli esetben megállapítható, hogy az alperes határozatában a Met. 7. § (7) bekezdésében meghatározott mérlegelési szempontokat alapul véve, a Met. (3)-(4) bekezdésében rögzített keretek között döntött a munkaügyi bírság összegéről, és határozatában az Ákr. 81. § (1) bekezdésének megfelelő részletességgel rögzítette a döntése kialakítása során figyelembe vett, a jogszabályi követelményeknek megfelelő szempontokat. A mérlegelési tevékenység lényege veszne el, ha a bíróság által megjelölt szempontok – kiinduló alapösszeg; annak munkavállalónként, illetve jogsértésenként való, bizonyos számtani összefüggéseket mutató rend szerinti korrigálása – meghatározhatóak lennének.

[31] A kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálni kért körben – a Kp. 121. § (1) bekezdése, 109. § (2) bekezdése, 99. § (3) bekezdése, 88. § (1) bekezdés a) pontja alkalmazásával – hatályon kívül helyezte, és a felperes keresetét teljes körűen elutasította.

A döntés elvi tartalma

[32] *Amennyiben az alperes határozatából megállapítható, hogy a Met. 7. § (7) bekezdésében meghatározott mérlegelési szempontokat alapul véve, a Met. (3)-(4) bekezdésében rögzített keretek között döntött a munkaügyi bírság összegéről, a határozat tartalma az Ákr. 81. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelel.*

Záró rész

[33] A pernyertes alperes kérte ugyan a felperest perköltség megfizetésére kötelezni, azonban annak felszámítását a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 81. §-ában foglaltakkal szemben elmulasztotta. A felülvizsgálati kérelem nem tartalmazta az alperes perköltségigényének összegét – még csak az azt szabályozó jogszabályi rendelkezésre utalással sem –, ennél fogva a perköltséget nem lehetett felszámítottak tekinteni. Erre figyelemmel a Kúria a pernyertes alperes részére perköltséget a Pp. 82. § (3) bekezdése szerint nem tudott megállapítani.

[34] A felperesnek az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 45/A. § (2) bekezdésére figyelemmel alkalmazandó 39. § (1) bekezdésében és 42. § (1) bekezdés a) pontjában

meghatározott kereseti és az 50. § (1) bekezdésében előírt felülvizsgálati eljárási illetéket a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján kell viselnie.

[35] Az ítélet elleni felülvizsgálat lehetőségét a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

[36] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115. § (2) bekezdése által alkalmazni rendelt Kp. 99. § (3) bekezdése alapján irányadó Kp. 77. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2021. október 6.

Dr. Suba Ildikó s.k. a tanács elnöke, Dr. Bérces Nóra s.k. előadó bíró, Dr. Sperka Kálmán s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő